

„Met de rug tegen de muur”

Dit is de titel van de open brief van dr Th. C. Oudemans, gezonden aan de Ministerraad te 's-Gravenhage. Wanneer men voorbij ziet aan zijn beschouwingen over het Bosschap, die het betoog helaas verzwakken, blijft in onze oren een stem naklinken van iemand die met de laatste krachtsinspanning om hulp riep.

In deze open brief geeft de bekende nestor in de bosbouw aan de hand van enkele voorbeelden aan dat bij de tegenwoordige hoge lonen en bijzonder lage houtprijzen het particulier bezit te gronde *moet* gaan. Hij komt hierbij tot de sombere voorspelling dat binnen 20 of hoogstens 30 jaar er geen particulier bezit meer zal zijn.

Het Nederlandse bos is hopeloos versnipperd. Van de totale bosoppervlakte (260.319 ha) is $\pm 1/4$ gedeelte (63.103 ha), verdeeld over 20.000 bezitseenheden in de grootteklasse van 0—10 ha.*) Slechts 20 eigenaren hebben meer dan 1000 ha bos, waarvan 18, 1000 ha of meer als aaneengesloten bezit in eigendom hebben. Deze kleine groep bestaat in feite praktisch geheel uit de Staat, Provincies, Gemeenten of Verenigingen en Stichtingen tot behoud van natuurschoon.

De Nederlandse particuliere bouseigenaren zijn verschillend ingesteld. De doelstelling bij het beheer hangt af van de geaardheid van de eigenaar, die wisselt van landadel via herenboer naar industrieel, belegger, jager, liefhebber tot en met speculant. De wijze van beheer varieert evenzo van verwaarlozing via extensief en intensief naar hobbytuin en pretpark. Het is wel duidelijk dat het moeilijk is om zoals dr Oudemans stelt, de Nederlandse particuliere bosbezitters onder één noemer te vangen.

De noodkreet was gericht aan de regering. De kreet heeft in de hoge Haagse hallen geklonken met al die andere kreten om hulp, met name om belastingverlichting en subsidieverhoging. De open brief werd echter ook aan vele personen en instanties verzonden die het bosbezit persoonlijk ter harte gaat. Laten wij hopen dat in deze kleine kring van bouseigenaren, bestuurderen en leidinggevende figuren de noodkreet ook goed wordt begrepen.

Het is duidelijk dat redding alleen nog mogelijk zal zijn, indien gemeenschappelijk wordt gedacht en gemeenschappelijk wordt gehandeld. Dan worden de kreten om hulp nog indringender en de kans op effect wordt nog groter.

Om in deze ingewikkelde problematiek een weg te vinden, is een nieuwe aanpak nodig. Wij zijn daarom verheugd dat het Bosschap hier nieuw initiatief ontplooit. Wij hopen dat in de in te stellen structuurcommissie van het Bosschap bekwame en praktische personen van hoog niveau zitting willen nemen. Men zal intensief en in snel tempo moeten werken, anders komt de hulp te laat.

REDACTIE.

*) De Ned. Bosstatistiek, 9, 1966 (19) tabel V.